

Zgârda s.f. 1° „bărbia (salba) oii s. a vacii“¹; 2° „cureaua de la gîtul cîinelui“; cu alt sens, în alte graiuri: /94, 180/. Din rom. *zgărdă* „2°“ (/18, 955; 66, 275/). Der.: (dim.) *zgardička*; *zgardýstyj*, -a, -e adj. „cu bărbie mare, lungă“.

A. 3. *Imprumuturi* „afective“²

Dihánija s.f., sgt. 1° „jivină, animal sălbatic“; 2° „ființă monstruoasă“; 3° „(despre oameni) namilă foarte urită“ — fără corespondent propriu. Din rom. *dihánia*, formă articulată a lui *dihánie*, cu mai toate sensurile acestuia (/18, 246; 48, II, h. 500/).

Drýgla s.f. „mîrtoagă, cal prost“. Din rom. dial. (nordic) *dráglă* (var.: *dríglă*, *dríglă*) „id.“ (/10, 436; 68, 448/).

Gájda s.f., sgt. „cîine vagabond, nemernic, lenes“³; cu totul alte sensuri — în graiurile galițiene /94, 143/. Din rom. (Mold.) *gáidă* „crac (de animal mare)“ (/1, II, p. I, : 75, 263/). Pentru derivate pe teren ucrainean, v. /30, I, 345—6; 67, IX, 786/.

Gobája s.f. „pasăre de curte“, mai ales la voc. cu interj.: *yš*, *gobáje!* și în expr.: *gobája pustá* „gobaie nemernică“. Din rom. reg. *gobáie* „id.“ ([18, 341; 48, I, h. 243]).

Harám s.m. „(cal, vacă etc.) mare și puternic; năraș, păcătos“ și, peiorativ, despre oameni. Din rom. *harám* „id.“ (/1, I, p. I, 360—1; 3, II, h. 282/).

L'agúma s.f. *Vezi Poma.*

Mérša s.f. „oaie pipernicită“. Din rom. dial. *mírșă* „id.“ (/2, f. 10—11, 723/). Cuvîntul e cunoscut aproape numai graiurilor huțule (rar, și în cele transcarpatice: *merxa*) /7, h. 12/⁴.

Mokán s.m. „(despre animale și oameni) mătăhălos; puternic“. Din rom. *mocán* „păstor ardelean“⁵ (/2, f. 10—11, 745—6, sub 2° și 3°; cf. *Mocánu*, *Mocána* — n. de animale (/61, 375/)). Împrumutul există și în onomastica transcarpatică /16, 83/; în alte graiuri /33, 27/.

Póma s.f. „soi rău, viclean (de animal s. de om)“. Din rom. *poámă* „id.“. Împrumut recent, lipsit de sensurile de bază ale etimonului, el și-a atras un sinonim, rom. *legúma*, care a ajuns să exprime atitudini depreciative. Expr.: *šo to za póma (l'aguma)!* „ce poamă!“.

Pyritúra s.f. „animal slab, nefolositor“. Din rom. *pieritură* „id.“ (/18, 615/). Inf. II l-a confundat cu *pyrlitúra* (< rom.).

Ruptúra s.f. 1° „animal slab, gata de piere“; 2° „(iron.) babă, hîrcă; zdreanță“. Din rom. *ruptură* „id.“ (/46, I, 108; cf. și 18, 730; 3, II, h. 282/).

¹ Sensul 1°, metaforic, specific graiurilor din v. M. (nu-l cunosc alte graiuri huțule și nici etimonul rom.) a făcut împrumutul acesta productiv, în creații proprii, și ca nume de animale.

² Numele acestei rubrici l-am preluat de la E. Vrabie [94, 185].

³ Și la huțulii de peste Carpați se folosește, în locul termenilor, proprii, *pes*, *súka* (în v. M. și: *púžla*), ca eufemism, cuvîntul *gájda* [41, 20].

⁴ Conform ipotezei de la p. 69, n. 4, acesta ar fi unul dintre împrumuturile bulgărești directe în graiurile carpato-ucrainene (cf. bulg. *mvrša*). Pentru română cf. și ([64, 103; și *mérșă*]).

⁵ În v. M. au ajuns emigranți din Ardeal, se pare, în mai multe „valuri“; v., pentru prezența și ocupațiile lor aici, I. Nistor, *Emigrările de peste munți*, București, 1915, extras, p. 45—51.